

nemohla by žalobkyně nabytí nároku na vdovský důchod pro nedostatek čekací doby. Karel H. zemřel dne 12. prosince 1929 a podle § 25 cit. zák. má pojištěncova vdova na vdovský důchod jen tehdy, jestliže pojištěnec v době svého úmrtí požíval důchodu invalidního nebo starobního, anebo měl nárok na tento důchod. Podle § 16 cit. zák. jest pak nárok na důchod invalidní a starobní (§ 15 čís. 1 zák.) vázán na dokonání čekací doby šedesáti příspěvkových měsíců, jichž H. — kdyby se předpokládalo, že nepodléhal před tím pensijnímu pojištění, — nemohl nabytí, an dotčený zákon nabyl účinnosti dnem 1. ledna 1929 (§ 198 zák. čís. 26/29 sb. z. a n.). Jde tedy toliko o to, zda Karel H. byl pojištěním povinen podle zákona čís. 89/20 sb. z. a n. V tomto směru je zase rozhodné ustanovení § 1 odst. 2a) cit. zák., podle něhož jsou pojištěním povinni zaměstnanci, kteří vykonávají převážně práce duševní, nebo kteří k pracím jiných osob pravidelně dozírají. Karel H. vykonával úkony ranního číšníka (t. zv. »Früstücksrechner«), záležející v tom, že od 7 hodin ráno do 12 hodin poledne zastával službu jak číšníka obsluhujícího, tak i číšníka účtujícího. V dopoledních hodinách obsluhoval tedy hosty a přijímal od nich peníze, a ježto byl sám v kavárně, jest opodstatněn závěr, že manuální výkony ryze číšnické jako donášení nápojů, nápomoc hostů při svlékání a oblékání, donášení novin, telefonních seznamů a pod. převyšovaly duševní úkony (výpočet účtů a přijetí peněz od hostů), zvláště, hledí-li se k známé zkušenosti, že dopolední obchod je pouze podřadnou částí celkového obratu v kavárnách. Dále bylo zjištěno, že odpoledne a večer zastával výhradně jen službu číšníka obsluhujícího a jen jednou týdně zastupoval odpoledne i večer Rudolfa P., který byl v podniku ustanoven vrchním číšníkem (účtujícím číšníkem). Hledí-li se k tomuto celkovému zaměstnání Karla H., nelze tedy důvodně za to míti, že konal převážně služby, které vzhledem k požadavku určité kvalifikace a vzhledem k významu a důležitosti výkonů pro podnik vybočovaly z mezí rázu obyčejných t. j. služeb číšnických, jež lze pokládati jen za výkony rázu podřadného.

Čís. 14710.

Jestliže kupitel zabrané nemovitosti složil závdavek na kupní cenu s výhradou, že jej obdrží bez úroků zpět, odepře-li Státní pozemkový úřad zásadně souhlas ke zcizení nemovitosti, a jestliže tento souhlas byl skutečně odepřen, jest prodávatel povinen vrátiti závdavek bez ohledu na to, že Státní pozemkový úřad dodatečně své rozhodnutí zrušil a vyhradil si nové rozhodnutí.

(Rozhodnutí ze dne 15. listopadu 1935, Rv III 1071/34; důvody viz Úr. sb. čís. 2304.)

Čís. 14711.

Kdy jest poškozenému, jenž nemůže pro sníženou pracovní schopnost 50% hledíc k neutěšeným hospodářským poměrům naléztí práci vůbec, přiznati náhradu celého výdělku.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1935, Rv I 2519/33.)